

پر واضح است که هم در عهد عتیق و هم در عهد جدید، روزه نه یک نماد صرف، بلکه یک امر الهیست. پروتستانها روزه را مطلقاً نفی نمی‌کنند اما عملاً آن را حذف نموده‌اند.

نقاط اختلاف با پروتستانها

(۱) پروتستانها اظهار می‌دارند که روزه باید در نهان، بین انسان و خدا گرفته شود و از امر مسیح در موعظه بالای کوه اطاعت شود. (متی ۶: ۱۷، ۱۸)

(۲) پروتستانها زمانهای مشخصی را برای روزه عمومی معین نکرده‌اند، بلکه هرکس بطور شخصی روزه می‌گیرد، یعنی هرکس در هر زمانی و با هر روشی که مایل است روزه می‌گیرد و کلیسا در امر روزه دخالت نمی‌کند.

(۳) آنها تفسیر اشتباهی از این آیه دارند که می‌گوید: «پس مگذارید کسی در خصوص آنچه می‌خورید و می‌آشامید، یا در خصوص نگاه داشتن اعیاد و ماه نو و روز شبات، محکومتان کند. اینها تنها سایه امور آینده بود، اما اصل آنها در مسیح یافت می‌شود.» (کولسیان ۲: ۱۶، ۱۷)

(۴) آنان با روزه گیاهخواری و نخوردن غذاهای حیوانی مخالفت می‌ورزند. ایشان ما را با این آیه متهم می‌کنند که: «ما روح آشکارا می‌گویید که در زمانهای آخر، برخی از ایمان رویگردان شده، از ارواح گمراه‌کننده و تعالیم دیوها پیروی خواهند کرد ... ایشان ازدواج را منع می‌کنند و به پرهیز از خوراکهایی فرمان می‌دهند که خدا آفریده تا مؤمنان که از حقیقت آگاهند، با شکرگزاری از آن بهره‌مند شوند.» (اول تیموتائوس ۴: ۳ و ۴)

اعتراض: روزه در خفا

دو نوع پرستش وجود دارد: شخصی و جمعی.

(الف) دعای شخصی، مثلاً زمانیکه در اتاق خودتان، با پدر در نهان صحبت می‌کنید. این امر مانع دعاها جمعی با گروهی از ایمانداران که یک روح و یک جان و یک صدایند، نمی‌شود.

نمونه‌های چنین دعاهایی را می‌توان در عهد جدید یافت. یکی از این نمونه‌ها دعای جمعی ایمانداران پس از آزادی پطرس و یوحنا از زندان است: «چون این را شنیدند، یکصد/ به درگاه خدا دعا کرده، گفتند ...» (اعمال ۴: ۲۴)

بالطبع، دستور خداوند در رابطه با دعای نهان (متی ۶: ۶) به چنین دعایی مربوط نمی‌شود.

(ب) همچنین در رابطه با صدقه، نوعی صدقه دادن وجود دارد که در نهان و به عنوان یک عمل شخصی انجام می‌شود و چنان باید باشد که «دست چپت از آنچه دست راستت می‌کند، آگاه نشود» (متی ۶: ۳). اما این باعث نمی‌شود که کمک‌های مردمی وجود نداشته باشد، همانند زمانی که داود پادشاه برای ساخت معبد هدایا جمع کرد. او در جزئیات اشاره می‌کند که خودش، رؤسای خاندانهای ابا، رؤسای اسباط اسرائیل، سرداران هزاره و صده و ناظران کارهای پادشاه، هر یک چه مقدار هدایا داده‌اند. (اول تواریخ ۲۹: ۹-۳)

نمونه دیگر زمانی است که مردم هدایای خود را در صندوق بیت‌المال معبد می‌انداختند و بیوه زن فقیر دو سکه ناچیز مسی در صندوق انداخت. (لوقا ۲۱: ۱، ۲)

(ج) به همین سان، در مورد روزه نیز نوعی روزه، شخصی است که در نهان گرفته می‌شود، اما این باعث نمی‌شود روزه جمعی

توسط کل مجمع ایمانداران وجود نداشته باشد.

اعتراض: روزه جمعی

نمونه‌های متعددی درباره روزه‌های جمعی در کتاب مقدس وجود دارد:

(الف) روزه داری مردم در زمان استر

همه مردم با هم، در زمان مشخص و با هدف مشترک روزه گرفتند و برای یک درخواست از خداوند دعا کردند، و خداوند روزه ایشان را پذیرفت و دعایشان را اجابت نمود. (استر ۴)

(ب) روزه داری مردم نینوا

آنان با هم، و نه در نهان، روزه گرفتند و خداوند روزه ایشان را پذیرفت و گناهانشان را آمرزید. (یونس ۳)

(ج) روزه داری مردم در زمان نحمیا و عزرا

نحمیا می‌گوید: «و در روز بیست و چهارم این ماه، بنی اسرائیل روزه‌دار و پلاس در بر و خاک بر سر جمع شدند» (نحمیا ۹: ۱) و عزرا می‌گوید: «پس من در آنجا نزد نهر اهوا به روزه داشتن اعلان نمودم تا خویشان را در حضور خدای خود متواضع نموده، راهی راست برای خود و عیال خویش و همه اموال خود از او بطلبیم». (عزرا ۸: ۲۱)

(د) روزه‌داری در زمان یوئیل

کتاب مقدس می‌گوید: «و لکن الان خداوند می‌گوید با تمامی دل و با روزه و گریه و ماتم بسوی من بازگشت نمایید روزه را تعیین کرده، محفل مقدس را ندا کنید، قوم را جمع کنید، جماعت را تقدیس نمایید، پیران و کودکان و شیرخوارگان را فراهم آورید. داماد از حجره خود و عروس از حجله خویش بیرون آیند». (یوئیل ۲: ۱۲-۱۷)

(ه) روزه‌داری رسولان در عهد جدید

وقتی که از مسیح خداوند سؤال شد که چرا شاگردانش روزه نمی‌گیرند، وی پاسخ داد: «ما ایامی می‌آید که داماد از ایشان گرفته شود، آنگاه روزه خواهند گرفت» (متی ۹: ۱۵). رسولان با همدیگر، و نه در نهان، روزه می‌گرفتند و خداوند روزه‌شان را پذیرفت.

برخی از نمونه‌های روزه‌داری رسولان: «هنگامی که ایشان در عبادت خداوند و روزه به سر می‌بردند، روح القدس گفت: "برنابا و سولس را برای من جدا سازید، به جهت کاری که ایشان را بدان فراخواندم". آنگاه پس از روزه و دعا، دست بر آن دو نهاده، ایشان را روانه سفر کردند». (اعمال ۱۳: ۲، ۳)

(و) حضرت پولس به همراه تمام مردان حاضر در کشتی به مدت زیادی روزه گرفتند. (اعمال ۲۷: ۲۱) بنابراین روزه جمعی پذیرفته شده و آموزه‌ای کتاب مقدسی است. این گویای روح متحد در پرستشها و نزدیکی به خداست، بخصوص اگر هدف روزه، مرتبط با کل جامعه باشد، و یا اگر کل جامعه یک روح روزه‌داری و دعا کنند.

(ز) روزه جمعی ریا نیست

در روزه جمعی، هیچ تمایزی بین یک شخص با دیگران وجود ندارد. سطح و عمق روزه هر شخص در نهان باقی می‌ماند. در عهد جدید هیچ آیه‌ای در مخالفت با روزه جمعی وجود ندارد.

اعتراض: روزه در موعده مشخص

روزه در زمان مشخص نیز آموزه‌های کتاب مقدسی است، چنانچه خداوند در کتاب زکریای نبی بیان می‌دارد: «روزه ماه چهارم و روزه ماه پنجم و روزه ماه هفتم و روزه ماه دهم» (زکریا ۸: ۱۹). علت تعیین زمان‌های مشخص برای روزه‌داری می‌تواند وجود نظم در پرستش جمعی باشد. زمانهای روزه‌داری در مسیحیت دلایل مسیحی دارد: هر روزه‌ای حکمت، اثر و هدف روحانی خاص خود را دارد.

اعتراض: «... مگذارید کسی محکومتان کند»

رسول نگفت: «مگذارید کسی در خصوص روزه محکومتان کند»، بلکه گفت: «مگذارید کسی در خصوص آنچه می‌خورید و می‌آشامید محکومتان کند». منظور خوراکی‌های ناپاکی بود که برای یهودیان ممنوع شده بود. این ما را به یاد رویایی که حضرت پطرس در مورد کورنلیوس دیده بود می‌اندازد. رسول سفره‌ای بزرگ دید که در آن انواع خوراکی‌ها بود و صدایی به او می‌گفت که آنها را ذبح کند و بخورد. اما پطرس گفت: «حاشا از من، خداوند، زیرا هرگز به چیزی حرام یا نجس لب نزنده‌ام!» بار دوم ندا آمد که: «آنچه خدا پاک ساخته است، تو نجس مخوان» (اعمال ۱۰: ۱۴، ۱۵).

در مورد چنین خوراکی‌های حرام و نجس بود که پولس رسول می‌فرماید: «مگذارید کسی شما را در خصوص آنچه می‌خورید و می‌آشامید محکومتان کند»، چون در ابتدای مسیحیت، اولین کسانی که به مسیحیت گرویدند یهودیان بودند و سعی می‌کردند سنتهای یهودی از جمله نجاسات، تطهیر، نگه داشتن روز شبت، اعیاد مربوط به ماه، اعیاد آغاز ماه‌ها و اعیاد مربوط به یهودیان را وارد مسیحیت کنند. پولس رسول سعی داشت در مقابل یهودی‌سازی مسیحیت بایستد. به همین دلیل می‌گوید: «پس مگذارید کسی در خصوص آنچه می‌خورید و می‌آشامید، یا در خصوص نگاه داشتن اعیاد و ماه نو و روز شبات، محکومتان کند. اینها تنها سایه امور آینده بود، اما اصل آنها در مسیح یافت می‌شود». (کولسیان ۲: ۱۶، ۱۷)

بنابراین آنچه که گفته شده، نه در مورد روزه، بلکه در مورد سنتهای یهودی بود، که یهودیان مسیحی شده می‌خواستند وارد مسیحیت کنند.

اعتراض: روزه گیاهخواری

(الف) در ابتدا باید گفت که روزه در کلیسای ما تنها گیاهخواری نیست، بلکه نخوردن خوراکی برای مدت مشخص و سپس خوردن خوراک گیاهی (خوراکی که از محصولات حیوانی آماده نشده باشد).

(ب) خوراکی‌های گیاهی، خوراکی‌هایی بود که خدا برای آدم و حوا در بهشت (پیدایش ۱: ۲۹) و نیز بعد از اخراجشان از بهشت (پیدایش ۳: ۱۸) آماده کرده بود. همه حیوانات نیز از گیاهان یعنی علف سبز تغذیه می‌نمودند. (پیدایش ۱: ۳۰)

(ج) تا قبل از طوفان نوح، کتاب مقدس خوردن گوشت را منع کرده بود (پیدایش ۹: ۳). تا آن زمان جهان آنقدر پست شده بود که خدا طوفان فرستاد.

(د) هنگامی که خدا قوم خود را به صحرای سینا هدایت نمود، به ایشان غذای گیاهی، یعنی من، داد (اعداد ۱۱: ۷، ۸). او تنها زمانی به ایشان اجازه داد که گوشت (سلوی) مصرف کنند که دهان به شکایت گشودند. وقتی ایشان از گوشت خوردند، غضب خداوند

بر ایشان افروخته شد و قوم را به بلای بسیار سخت مبتلا ساخت (اعداد ۱۱: ۳۳). و آن مکان را «قبروت هتاوه» (یعنی قبر شهوت پرستان) نامیدند.

(ه) همچنین یادآوری می‌کنیم که دانیال و سه دوستش خوراک گیاهی می‌خوردند. خداوند خوراکشان را برکت داد، و چهره‌هایشان در بین سایر خادمین فربه‌تر و نیکوتر بود. (دانیال ۱: ۱۲ و ۱۵)

دلیل نگاه داشتن روزه گیاه‌خواری این است که غذای سبکی است و تمایلات جسمانی را تحریک نمی‌کند و همچنین غذای اصلی‌ایست که خدا برای انسان آماده کرده بود.

اعتراض: پرهیز از غذاهای خاص

آیه کتاب مقدس که پروتستانها بر آن استناد می‌کنند، در مورد نظام کلیسایی سخن نمی‌گوید، بلکه می‌گوید: «... برخی از ایمان رویگردان شده، از ارواح گمراه‌کننده و تعالیم دیوها پیروی خواهند کرد ... ایشان از دواج را منع می‌کنند و به پرهیز از خوراکیهایی فرمان می‌دهند که خدا آفریده تا مؤمنان که از حقیقت آگاهند، با شکرگزاری از آن بهره‌مند شوند» (اول تیموتائوس ۴: ۱ و ۳). مطمئناً آنچه که حضرت پولس بدان اشاره دارد به مانویان و منداییان (پیروان یوحنا تعمید دهنده؛ همچنین صابئین) برمی‌گردد که از دواج و خوردن گوشت و شراب را منع نموده‌اند. کلیسا آنان را تکفیر کرده و تمام آن بدعتها را محکوم نموده است.

کلیسا، خوردن گوشت و خوراکیهای مشابه را منع نمی‌کند بلکه از خوردن آنها در زمان روزه پرهیز می‌کند نه بدین منظور که آنها نجس‌اند بلکه به عنوان یک عمل زاهدانه.

دانیال فقط خوراکیهای گیاهی خورد و از خوراکیهای دیگر مصرف نکرد، و هرگز محکوم نشد (بنا بر آیات فوق‌الذکر). یوحنا تعمیددهنده نیز از غذاهای خاص پرهیز نمود و بسیاری از زاهدان هم چنین رفتار نمودند.

رفتار زاهدانه برای مدت خاص یک مسأله است و منع خوراک مسأله‌ای دیگر. ما باید به یک نکته مهم اشاره کنیم.

اقتدار کلیسا در تعیین روزه

کلیسا روزه‌ها را مشخص کرد و قوانین روحانی و مواعید آن را بر حسب زمینه‌های روحانی تعیین نمود. بنابراین کلیسا روزه‌ها را همچون اعمال روحانی ضروری نگاه می‌دارد. کلیسا، حق مقرر نمودن پرستش‌های روحانی را برای اعضای خود دارد. اینجاست که کلیسا به مأموریت خود عمل می‌کند: «... هرآنچه بر زمین ببندید، در آسمان بسته خواهد شد؛ و هرآنچه بر زمین بگشایید، در آسمان گشوده خواهد شد» (متی ۱۸: ۱۸). بنابراین نظام کلیسایی اساس کتاب مقدسی دارد.

اما برادران پروتستان ما به منظور قبول استقلال و آزادی فردی، جماعت خود را از فوائد روزه محروم داشته‌اند بطوری که متأسفانه، روزه‌داری تقریباً معدوم شده است.

وجود یک نظام جامع برای هر شخص لازم است و این عمل، آزادی او را سلب نمی‌کند بلکه آن را منظم می‌سازد.